Sygn. akt I C 527/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa K. M. (1)

przeciwko Ĉ. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 9006,74 zł

I. zasądza od strony pozwanej Ĉ. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. M. (1) kwotę 4476,87 zł (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt sześć złotych (...)) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 3861,87 zł od dnia 27 listopada 2013 roku i od kwoty 615 zł od dnia 10 marca 2014 roku,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 34,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1381,76 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód K. M. (2) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 9 006,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 391,74 zł od dnia 19 listopada 2013 r. i od kwoty 615 zł od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w wyniku szkody komunikacyjnej, która miała miejsce w dniu 16 października 2013 r. zgłosił roszczenie odszkodowawcze stronie pozwanej, która w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła mu kwotę 1 296,21 zł uznając co do zasady swoją odpowiedzialność. Pozwany podał, że w jego ocenie wysokość wypłaconego odszkodowania jest nieadekwatna do poniesionej szkody i nie pozwoli na przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu, dlatego też polecił rzeczoznawcy sporządzenie prywatnej opinii, który określił wartość szkody na kwotę 9 687,95 zł. Strona pozwana nie uwzględniła roszczenia powoda o zapłatę dalszego odszkodowania w wysokości 8 391,74 zł.

Strona pozwana Ĉ. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała zasadność dochodzonego roszczenia, wskazując, że wypłacone powodowi odszkodowanie w całości zrekompensowało poniesioną szkodę i pozwoliło przywrócić pojazd do stanu sprzed kolizji. Nadto podniosła, że powód nie wykazał, aby dokonał naprawy pojazdu, nie udowodnił też, że poniósł wyższe koszty naprawy niż wypłacone odszkodowanie, zatem jego żądanie oparte jest wyłącznie na twierdzeniach co do wysokości poniesionej szkody. Podała także, że w krótkim okresie przed przedmiotową kolizją pojazd powoda brał udział w innej kolizji, zatem przy ustalaniu kosztów naprawy zasadnym byłoby zastosowanie współczynnika amortyzacji odnośnie elementów, które

wcześniej były uszkodzone lub zostały naprawione niezgodnie z technologią producenta oraz zastosowanie naprawy z uwzględnieniem części niepochodzących od producenta pojazdu wobec elementów, które nosiły ślady zużycia obniżającego ich wartość. W ocenie strony pozwanej naprawa pojazdu z wykorzystaniem części zamiennych lub części niepochodzących od producenta, lecz mających porównywalną jakość umożliwi przywrócenie pojazdu powoda do stanu technicznego sprzed wypadku, zaś naprawa taka będzie celowa i uzasadniona ekonomicznie. Pozwana zakwestionowała także zasadność roszczenia o zwrot kosztów sporządzenia opinii prywatnej, wskazując, że została ona wykonana na ryzyko powoda oraz że nie uwzględnia ona stanu pojazdu przed szkodą tj. wcześniejszych uszkodzeń, nieprawidłowo wykonanych napraw i zużycia elementów.

Bezspornym między stronami było, że powód K. M. (1) jest współwłaścicielem samochodu osobowego marki B. (...) nr rej. (...). A także, że w dniu 16 października 2013 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. W toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniesie 1 296,21 zł i odszkodowanie w takiej wysokości przyznano powodowi.

<u>Sąd ustalił następujący stan faktyczny:</u>

W dniu 26 września 2013 r. pojazd powoda uległ uszkodzeniu w wyniku innej kolizji, której sprawca posiadał ubezpieczenie OC w (...) S.A. z siedzibą w W..

<u>Dowód:</u>

- dokumenty znajdujące się w aktach szkody – k. 63,

- pismo (...) z 3.04.2014 r. – k. 55-57.

Powód zlecił rzeczoznawcy mgr inż.L. N. (1) wykonanie opinii prywatnej, której koszt wyniósł 615,- zł. W prywatnej opinii rzeczoznawca ustalił wartość szkody w pojeździe powoda w wysokości 9 687,95 zł. W związku z powyższym, w dniu 19.11.2013 r. powód złożył odwołanie od decyzji ubezpieczyciela zarzucając m.in. obniżenie w sporządzonym przez niego kosztorysie kosztu materiału lakierniczego o 33%, stosowanie zamienników i zaniżenie stawki za roboczogodzinę. Ponadto wniósł o zwrot poniesionych kosztów prywatnej wyceny. Strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko co do wysokości należnego odszkodowania.

<u>Dowód:</u>

- kosztorys E. nr (...) – k. 9 – 10,

- wartość szkody powypadkowej – k. 20 – 32,

- pismo powoda wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru - k. 12 – 14,

- faktura VAT nr (...) – k. 11,

- wezwanie przedsądowe z 12.12.2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 17 – 19,

- pismo strony pozwanej z 6.12.2013 r. – k. 15 – 16.

Część uszkodzeń pojazdu powoda nie miała związku z przedmiotowym zdarzeniem, należy do nich zaliczyć: - otartą nakładkę tylnego zderzaka, - deformację systemu wspomagania parkowania (wciśnięty czujnik), - odpryski na przedniej nakładce zderzaka, - pęknięty prawy przedni błotnik, - pęknięcia, zarysowania na lewym reflektorze, z wyjątkiem niewielkich otarć krawędziowych, - pęknięty górny wewnętrzny uchwyt prawego reflektora oraz nieświecące pierścienie reflektora. Stwierdzono również ślady naprawy prawego boku pojazdu powoda, co świadczy o tym, że pojazd uczestniczył wcześniej w kolizji i miał przeprowadzoną naprawę blacharsko – lakierniczą prawego boku. Na podstawie „Protokołu pomiaru grubości powłoki lakierowej" należy uznać, że tuż przed przedmiotowym

zdarzeniem, pojazd miał wykonaną naprawę lakierniczą na całej długości prawego boku. Grubość powłoki lakierowej w tym miejscu przekracza normy fabryczne i wynosi (...) um, podczas gdy norma fabryczna to (...) um.

Wyceniając wartość pojazdu powoda na dzień 16.10.2013 r. w stanie nieuszkodzonym uwzględniono korekty mające wpływ na jej wysokości tj. rok produkcji, wyposażenie dodatkowe (plus 2 042 zł), pierwszą rejestrację (plus 1 669 zł), przebieg (minus 5 060 zł), ogumienie (minus 1 148 zł), wcześniejsze naprawy (minus 2 616 zł), liczbę właścicieli (minus 654 zł), aktualność badań technicznych (minus 1 308 zł). Wartość tę oszacowano na kwotę 27 000 zł.

Po dokonaniu analizy dokumentacji dotyczącej danych stanu technicznego i stwierdzonych uszkodzeń opisanych w: kosztorysie E. nr (...) sporządzonym przez przedstawiciela strony pozwanej, opinii nr (...) sporządzonej przez rzeczoznawcę A. K. i opinii nr (...)(...) sporządzonej przez rzeczoznawcę L. N. oraz porównania jej z materiałem poglądowym znajdującym się aktach sprawy, do oszacowania szkody w pojeździe powoda przyjęto następujące uszkodzenia:

1. do wymiany elementy nadwozia pojazdu – karoserii:

- wykładzina zderzaka, przód (z uwagi na zerwane zaczepy uniemożliwiające jego naprawę)

- nadajnik ultradźwiękowy zewnętrzny lewy (czujnik odstępu przedni),

- spoiler prawy,

- reflektor lewy, komplet;

2. do naprawy elementy nadwozia pojazdu – karoseria:

- błotnik przedni lewy – powłoka do renowacji,

- przednia lewa tarcza koła (alufelga) – renowacja.

Koszt naprawy powypadkowej pojazdu powoda ustalono na podstawie kalkulacji sporządzonej w systemie (...) przy uwzględnieniu zastosowania części oryginalnych serwisowych (sygnowanych znakiem producenta pojazdu) w oparciu o ustalony zakres uszkodzeń, ceny części zamiennych zalecanych na rynek polski przez generalnego przedstawiciela samochodów B. w okresie zaistnienia szkody (przy uwzględnieniu stopnia zużycia części) oraz stawki za prace naprawcze stosowane na rynku lokalnym w niezależnych warsztatach blacharsko – lakierniczych wykonujących usługi na odpowiednio wysokim poziomie, gdzie stawka netto za prace blacharskie i mechaniczne wynosi 95 zł /rbg, zaś za roboty lakiernicze 105 zł/rbg. Na tej podstawie wysokość szkody w pojeździe powoda wyceniono na kwotę 6 427,24 zł brutto, zaś wysokość ewentualnego odszkodowania uwzględniająca potrącenia z tytułu wcześniejszych uszkodzeń elementów to kwota 5 158,08 zł brutto. Części zamienne, które uległy uszkodzeniu i zostały zakwalifikowane do wymiany były oryginalnymi częściami producenta pojazdu (częściami fabrycznymi), naprawa przedmiotowego pojazdu winna zatem zostać wykonana z użyciem zamiennych części oznaczonych logo producenta, które różnią się jakościowo od alternatywnych części nieoryginalnych. Wiek pojazdu w żaden sposób nie uzasadnia użycia części nieoryginalnych, natomiast zastosowanie części z logo producenta nie spowoduje przyrostu wartości pojazdu, bowiem każdorazowa naprawa powypadkowa przyczynia się do jej obniżenia. Wysokość przyznanego odszkodowania umożliwi powodowi wyremontowanie samochodu z uwzględnieniem kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych, które stanowią wydatki na zakup oryginalnych część oraz koszt naprawy zgodnie z technologią i w autoryzowanym zakładzie naprawy.

<u>Dowód:</u>

- notatka służbowa z dnia 20.10.2013 r. – k. 54,

- opinia biegłego sądowego Z. G. – k. 82-116,

- opinia uzupełniająca z 14.06.2015 r. – k. 163-183,

- opinia uzupełniająca z 17.07.2015 r. - k. 191 – 202,

- ustne wyjaśnienia do opinii – k. 338 – 239.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie powoda oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.

Spór między stronami dotyczył wyłącznie wysokości szkody poniesionej przez powoda. Koniecznym było więc ustalenie jakie były uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególne i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkoda wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego

przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów powypadkowych mgr inż. Z. G. (2). Dokonując wyceny uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda biegły sądowy wykonał rzetelną opinię, w sposób jasny wykazał zakres niezbędnych prac, wyjaśnił konieczność wymiany niektórych części, a także konieczność zastosowania części oryginalnych a nie ich zamienników. Biegły do wymiany zaliczył elementy nadwozia pojazdu – karoserii, w tym wykładzinę zderzaka, przód (z uwagi na zerwane zaczepy uniemożliwiające jego naprawę); nadajnik ultradźwiękowy zewnętrzny lewy (czujnik odstępu przedni), spoiler prawy, reflektor lewy – komplet. Natomiast do naprawy biegły przyjął elementy nadwozia pojazdu – karoserii, w tym błotnik przedni lewy – powłoka do renowacji; przednia lewa tarcza koła (alufelga) – renowacja. Biegły ustalił także stawkę roboczogodziny w warsztatach znajdujących się w obrębie zamieszkania powoda dysponujących wyposażeniem umożliwiającym naprawę zgodnie z technologią producenta. Biegły wskazał, że stawki w warsztatach działających na rynku lokalnym i będących na średnim poziomie uzbrojenia technicznego i kadrowego wynoszą na prace blacharsko – mechaniczne 95,- zł/rbg, na prace lakiernicze 105,- zł/rbg. Na tej podstawie wysokość szkody w pojeździe powoda wyceniono na kwotę 6 427,24 zł brutto, zaś wysokość ewentualnego odszkodowania uwzględniająca potrącenia z tytułu wcześniejszych uszkodzeń elementów to kwota 5 158,08 zł brutto. Części zamienne, które uległy uszkodzeniu i zostały zakwalifikowane do wymiany były oryginalnymi częściami producenta pojazdu (częściami fabrycznymi). Słusznie biegły wskazał, że naprawa przedmiotowego pojazdu winna zostać wykonana z użyciem zamiennych części oznaczonych logo producenta, które różnią się jakościowo od alternatywnych części nieoryginalnych. Wiek pojazdu w żaden sposób nie uzasadnia użycia części nieoryginalnych, natomiast zastosowanie części z logo producenta nie spowoduje przyrostu wartości pojazdu, bowiem każdorazowa naprawa powypadkowa przyczynia się do jej obniżenia. Wysokość przyznanego odszkodowania umożliwi powodowi wyremontowanie samochodu z uwzględnieniem kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych, które stanowią wydatki na zakup oryginalnych części oraz koszt naprawy zgodnie z technologią i w autoryzowanym zakładzie naprawy. Opinia biegłego była prawidłowa, kategoryczna i szczegółowo odnosiła się (zarówno w jej pisemnych, jak i ustnych wyjaśnieniach) do wszelkich zarzutów strony pozwanej, a także powoda. Biegły logicznie i konsekwentnie wyjaśnił przyjęte w opinii założenia i wnioski.

Sąd w pełni podzielił wnioski opinii biegłego zawarte w opinii i na jej podstawie uznał, że uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 5158,08 zł. Uwzględniając, że strona pozwana wypłaciła powodowi w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 1 296,21 zł, do zapłaty pozostała kwota 3861,87 zł oraz kwota 615,- zł z tytułu poniesionych kosztów opinii prywatnej. Zdaniem Sądu poniesione koszty prywatnej opinii były uzasadnione i powinny zostać powodowi zwrócone. Nie ulega wątpliwości, że stanowisko strony pozwanej w toku postępowania likwidacyjnego było błędne, a przyznane powodowi odszkodowanie rażąco zaniżone. Z tych też względów Sąd uwzględnił powództwo w części co do kwoty 4476,87 zł.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. oraz art. 455 k.c. i art. 14 ust 1 u.u.o, w myśl którego ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie. Strona pozwana w terminie tym przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 1296,21 zł. Powód odwołał się od tej decyzji pismem z dnia 19 listopada 2013r. i wezwał stronę pozwaną do niezwłocznej zapłaty dalszej kwoty 8391,74 zł odszkodowania oraz 615 zł z tytułu zwrotu kosztów prywatnej wyceny. Pismo to doręczono stronie pozwanej w dniu 25 listopada 2013r. Pozwana miała możliwość dokonać wypłaty tego świadczenia w dniu następnym tj. 26 listopada 2013r. Stąd pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od 27 listopada 2013r. Powód domagał się przy tym odsetek od kwoty 615 zł od dnia wytoczenia powództwa, zatem zgodnie z art. 321 k.p.c. Sąd w tym zakresie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i od kwoty 615 zł zasądził odsetki ustawowe od dnia 10 marca 2014r. (data wniesienia pozwu).

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w połowie, a zatem koszty postępowania obciążają obie strony w częściach równych. Poniesione w tej sprawie koszty łącznie wyniosły 5266,26 zł, zaś połowa z tej kwoty to 2633,13 zł. Na łączne koszty postępowania składały się: 450,50 zł opłata sądowa; 2381,76 zł wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego i 2434,- zł koszty zastępstwa procesowego obu stron. Powód poniósł koszty procesu w wysokości 2667,50 zł, na które składały się 450,50 zł opłata sądowa, 1000,- zł zaliczka na wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego i 1217,- zł koszty zastępstwa procesowego. Strona pozwana poniosła koszty w wysokości 1217 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Skoro powód nadpłacił koszty w kwocie 34,37 zł (2667,50 – 2633,13 zł) Sąd zasądził kwotę 34,37 zł od strony pozwanej na rzecz powoda. Zgodnie z wynikiem postępowania stronę pozwaną obciążały także pozostałe wydatki w kwocie 1381,76 zł, związane z wynagrodzeniem biegłego za sporządzenie opinii oraz wyjaśnień do opinii, które tymczasowo wyłożył Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Kłodzku. W oparciu o art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2010, Nr 90, poz. 594, t.j.) Sąd nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę wydatków wyłożonych tymczasowo przez tenże Skarbu Państwa.